

retning om Protesten eller den forgæves Forevisning overensstemmende med Veksellovens §§ 45 til 47, jfr. § 42, følger af Henvisningen i Udkastets § 3 til Reglerne i Veksellovens 8de Kapitel om Regres paa Grund af manglende Betaling. Det vil formentlig ikke blive fundet tvivlsomt, at Henvisningen til Veksellovens Regler „med de Lempelser“ o. s. v. (se § 3) indeholder den fornødne Hjemmel for at forlange Notifikation, hvor Protest er undladt, ikke i Kraft af en Opfordring til ikke at optage Protest (hvilket er det eneste Tilfælde, som er nævnt i Veksellovens § 42), men i Kraft af selve Loven.

Virkingen af, at Præsentation ikke sker inden Forevisningsfristens Udløb, eller at det forsømmes at optage Protest, hvor denne er fornøden, fastsættes i § 9, hvis Regel er formet overensstemmende med Veksellovens § 93, kun at der er opstillet en Præsumtion for, at Udstederen er beriget med den Sum, Anvisningen lyder paa.

Materielt set vil Bestemmelsen i § 9 nogenlunde nær komme til at stemme med de tilsvarende Bestemmelser i fremmede Lovgivninger, om den end i Formen afviger fra dem. Den engelske Veksellovs Regel er, at Undladelse af betimelig Forevisning medfører, at Trassanten, forudsat at han paa den Tid, da Checken skulde have været forevist, over for paagældende Bank havde Krav paa Indfrielse af den, bliver frigjort, saakremt og for saa vidt han lider Tab som Følge af Opholdet med Forevisningen (navnlig ved, at Banker i Mellemtiden er bleven insolvent), — hvilket atter nærmere bestemmes derhen, at han frigøres, saa langt som han nu er Bankens Kreditor for et større Beløb, end han vilde have haft til gode hos den, hvis Checken var bleven (regelmæssigt) indfriet.

I den franske Lov af 1865 og den belgiske Lov af 1873 bestemmes Virkingen af, at en Check ikke forevises i rette Tid, derhen, at Checkejerens Tab mod Endosserentene, og at han endvidere taber sin Regres mod Trassanten, i Fald den Dækning, som fandtes hos Trassaten, efter Forevisningsfristens Udløb er forsvunden og dette skyldes Trassatens Forhold (navnlig hans imidlertid indtraadte Insolvens). Væsentlig tilsvarende Bestemmelser findes i den italienske, spanske og portugisiske Handelslovsbog; den sveitsiske Obligationsretslov har ligeledes formuleret sin Regel (i Art. 835) for Udstederens Vedkommende derhen, at Regreskravet mod ham bortfalder, for saa vidt han som Følge af Forsømmelsen har lidt Tab i sit Forhold til Trassaten.

De her nævnte forskellige Bestemmelser kunne maaste siges at have det Fortrin fremfor den i § 9 foreslaaede Regel, at deres Maade at udtrykke Sagen paa er mere direkte. Da den tilsvarende Regel for Vekslers Vedkommende nu imidlertid en Gang i Vekselloven er — efter den tyste Veksellovs Forbillede — bleven udtrykt, som der stiet, antages det at være hensigtsmæssigt ogsaa i nærværende Forhold at blive i den samme Forestillingsmaade.

I denne Sammenhæng skulle vi endnu gøre Rede for de Grunde, som have afholdt os fra, overensstemmende med en Henstilling, som fandtes i Grossererocietetets Komites Betænkning, i Udkastet at optage Bestemmelser vedrørende Anvisningssejers Forhold til Trassaten. Det var i nævnte Betænkning henstillet, at den paatænkte Lov maatte komme til at indeholde Bestemmelser om, „at Assignaten er Ihændehaberens af Checken ansvarlig for dens Indløsning, for saa vidt han ved Udstedelsen var forpligtet lige over for Udstederen til at betale“, og „at Checken ikke skal kunne tilbagefalde inden for Præsentationsfristens Udløb, samt at Udstederens Død eller Insolvens skal være uden Indflydelse paa Assignatens Pligt eller Ret til at betale.“ Noogle væsentlig lignende Bestemmelser indeholdtes i det tyste Udkast af 1892. Dettets § 10 gaar ud paa, at Assignaten svarer Checkejerens — „dem Inhaber des Checks“ — for Betaling af Checksummen, saakremt og for saa vidt han paa den Tid, Checken forevises ham, over for Udstederen er pligtig at indfri den, at Udstederen af en Check ikke med retlig Virkning kan tilbagefalde denne, og at hans Død eller Umyndiggørelse saavel som Udløbet af Præsentationsfristen er uden Indflydelse paa Trassatens Forpligtelse og Besøjlse til at betale.

I de gældende Lovgivninger har det System, der saaledes var optaget i det tyste Udkast, navnlig Tilknytning i fransk Ret og i de Retsforfatninger, som nærmest have sluttet sig til denne. De Regler i fransk Ret, hvorom det her gælder, ere derhos ikke særlige for Checks, men finde Anvendelse ogsaa paa Veksler; det er i Vekslerretten, at de ere bleve udviklede, og derfra ere de overførte paa Checks. I fransk Ret er det for Vekslers Vedkommende en fastslaaet Opfattelse, at naar Trassanten inden Forsaldstid har givet Trassaten Dækning, gaar hans Fordring paa Trassaten (indenfor Vekselsummens Størrelse) over paa Vekselsejeren; dog gælder dette kun med den væsentlige Modifikation, at saalænge Trassaten ikke har givet Accept, og saa længe heller ikke Vekselsejeren har iværksat retslige Skridt over for ham til Sikring af sin Ret, kan han gyldigt frigøre sig ved Betaling til